

opusdei.org

Vida de fe

Us oferim en àudio i text,
l'homilia de sant Josepmaria
"Vida de fe" publicada a "Amics
de Déu" i pronunciada el 12
d'octubre de 1947.

24/08/2020

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#) i [Youtube](#)

.....

De vegades sentim dir que avui
sovintegen menys els miracles. ¿No

deu ésser que són menys les ànimes que viuen una vida de fe? Déu no pot faltar a la seva promesa: *demana-m'ho, i et daré els pobles per herència, i el món d'un cap a l'altre per possessió.*[1] El nostre Déu és la Veritat, el fonament de tot el que existeix: res no es compleix sense el seu voler omnipotent.

Com era al principi i ara i sempre, i per tots els segles dels segles.[2] El Senyor no canvia; no li cal moure's per anar al darrera de coses que no tingui; és tot el moviment i tota la bellesa i tota la grandesa. Avui com abans. *Els cels s'esvairan com fum i la terra es desfarà com el vestit (...) Però la meva salvació romandrà eternament i la meva justícia durarà per sempre.*[3]

Déu ha establert en Jesucrist una aliança nova i eterna amb els homes. Ha posat la seva omnipotència al servei de la nostra salvació. Quan les

criatures es malfien, quan tremolen per manca de fe, sentim de nou Isaïes que anuncia en nom del Senyor: *és que el meu braç s'ha escurçat per a salvar? O potser no em resta ja força per a deslliurar? Mireu, només amb la meva amenaça eixugo el mar, canvio els rius en desert fins al punt de fer deperir els seus peixos per falta d'aigua i fer morir de set els seus vivents. Jo revesteixo els cels d'un vel d'ombra i els poso un sac per vestit.*[4]

La fe és una virtut sobrenatural que ens disposa la intel·ligència a assentir a les veritats revelades, a respondre que sí a Crist, que ens ha donat a conèixer plenament el designi salvador de la Trinitat Beatíssima. *Després d'haver parlat Déu en diverses ocasions i de diverses maneres als pares en la persona dels profetes, darrerament, en aquests dies últims, ens parlà en la persona del Fill, que Déu ha constituït hereu de tot, i per mitjà del qual havia fet*

*també els móns. I Ell que és
resplendor de la seva glòria i
empremta de la seva substància, i que
sosté totes les coses amb la seva
paraula poderosa, després d'haver dut
a terme la purificació dels pecats, s'ha
assegut a la dreta de la majestat de
Déu, a les altures.[5]*

A la piscina de Siloè

Jo voldria que fos Jesús qui ens
parlés de fe, qui ens donés lliçons de
fe. Per això obrirem el Nou
Testament, i viurem amb Ell alguns
passatges de la seva vida. Perquè no
li dolia d'ensenyar els seus deixebles,
a poc a poc, per tal que es lliuessin
amb confiança al compliment de la
Voluntat del Pare. Els adoctrina amb
paraules i amb obres.

Mireu el capítol novè de sant Joan.
*Tot passant, Jesús veié un home cec de
naixement, i els seus deixebles li
demanaren: Rabí, quins pecats són la
causa que naixés cec, els seus o els*

dels seus pares?[6] Aquests homes, i això que estaven tan a prop de Crist, pensen malament d'aquell pobre cec. Perquè no us estranyi, si en el rodar de la vida, quan serviu l'Església, trobeu deixebles del Senyor que es comporten d'una manera semblant amb vosaltres o amb d'altres. Que no us faci res i, com el cec, no en feu cas: abandoneu-vos de debò en les mans de Crist; Ell no ataca, perdona; no condemna, absol; no observa la malaltia amb distanciament, sinó que hi posa remei amb diligència divina.

Nostre Senyor *escopí a terra, féu fang amb la saliva, i l'aplica als ulls del cec, dient: Vés a rentar-te a la piscina de Siloè, paraula que significa l'Enviat. El cec hi anà, doncs, s'hi rentà i tornà veient-hi.*[7]

Quin exemple de fe segura que ens ofereix aquest cec! Una fe viva, operativa. ¿Et portes així, amb els

manaments de Déu, quan molts cops estàs cec, quan durant les preocupacions de la teva ànima minva la llum? ¿Quin era el poder que tenia l'aigua, perquè en humitejar-hi els ulls es guarissin? Hauria estat més eficaç un misteriós col·liri, una preciosa medecina preparada en el laboratori d'un savi alquimista. Però aquell home creu; compleix el manament de Déu, i torna amb els ulls plens de claredat.

Va semblar útil —escriví sant Agustí tot comentant aquest passatge— que l'Evangelista expliqués el significat del nom de la piscina, anotant que vol dir Enviat. Ara sabeu qui és aquest Enviat. Si el Senyor no hagués estat enviat a nosaltres, cap de nosaltres no hauria estat deslliurat del pecat.[8]

Hem de creure amb una fe ferma en qui ens salva, en aquest Metge diví que ha estat enviat justament per guarir-nos. Creure amb tanta més força com més gran o més

desesperada sigui la malaltia que patim.

Hem d'adquirir la mesura divina de les coses, no perden mai el punt de mira sobrenatural, i comptant que Jesús també es val de les nostres misèries, perquè resplendeixi la seva glòria. Per això, quan sentiu serpentejar dins la vostra consciència l'amor propi, el cansament, el desànim, el pes de les passions, reaccioneu de seguida i escolteu el Mestre, sense espantar-vos davant la trista realitat d'allò que som cada un de nosaltres; perquè, mentre visquem, ens acompanyaran sempre les febleses personals.

Aquest és el camí del cristià. Resulta necessari d'invocar sense treva, amb una fe ferma i humil: «Senyor!, no us refieu de mi. Jo sí que em refio de Vós». I en pressentir en la nostra ànima l'amor, la compassió, la tendresa amb què Crist Jesús ens

esguarda, ja que Ell no ens abandona, entendrem en tota llur profunditat les paraules de l'Apòstol: *virtus in infirmitate perficitur*;[9] amb fe en el Senyor, tot i les nostres misèries —més ben dit, amb les nostres misèries—, serem fidels al nostre Pare Déu; brillarà el poder diví que ens sostindrà enmig de la nostra feblesa.

La fe de Bartimeu

Aquest cop és sant Marc qui ens explica la curació d'un altre cec. *En sortir de Jericó amb els deixebles i amb una gran multitud, Bartimeu, el cec, fill de Timeu, seia arran del camí per captar.*[10] Quan sentí aquella gran remor de gent, el cec preguntà: què passa? Li respongueren: Jesús de Natzaret. Aleshores se li encengué tant l'ànima en la fe de Crist, que es posà a cridar: *Jesús, fill de David, tingueu compassió de mi!*[11]

¿No et vénen ganes de cridar, a tu, que també estàs parat a la vora del camí, d'aquest camí de la vida, que és tan curta; a tu, que et falta llum; a tu, que necessites més gràcies per a decidir-te a cercar la santedat? ¿No sents la urgència de clamar: *Jesús, fill de David, tingueu compassió de mi?* Quina jaculatòria tan bonica, perquè la repeteixis sovint!

Us aconsello que mediteu a poc a poc els moments que precedeixen el prodigi, a fi que conserveu ben gravada en la vostra ment una idea molt clara: que en són, de diferents, del Cor misericordiós de Jesús, els nostres pobres cors! Sempre us farà servei, i d'una manera especial a l'hora de la prova, de la temptació, i també a l'hora de la resposta generosa en els petits quefers i en les ocasions heroiques.

Molts reptaven Bartimeu perquè callés.^[12] Com a tu, quan has

sospitat que Jesús passava a prop teu. El teu pit bategà més de pressa i també vas començar a clamar, agitat per una íntima inquietud. I amics, costums, comoditat, ambient, tots t'aconsellaven: calla, no cridis! Per què l'has de cridar, Jesús? No l'amoïnis!

Però el pobre Bartimeu no se'ls escoltava, i continuava encara amb més força: *Fill de David, tingueu compassió de mi*. El Senyor, que l'havia sentit des del començament, va deixar que perseverés en la seva oració. Igual que a tu. Jesús percep la primera invocació de la nostra ànima, però s'espera. Vol que ens convencen que el necessitem; vol que el preguem, que siguem tenaços, con aquell cec que s'estava arran del camí que sortia de Jericó. *Imitem-lo. Encara que Déu no ens concedeixi de seguida el que li demanem, encara que n'hi hagi molts que intentin*

d'allunyar-nos de l'oració, no parem d'implorar-lo.[13]

Llavors, *Jesús deturant-se el féu cridar*. I alguns d'entre els millors que el rodejaven, diuen al cec: *coratge, aixeca't, que et crida.*[14] És la vocació cristiana! Però no és una sola, la crida de Déu. Considereu, a més, que el Senyor ens busca a cada instant: aixeca't —ens indica—, surt de la teva indolència, de la teva comoditat, dels teus petits egoismes, dels teus petits problemes sense importància. Desenganxa't de la terra, on t'estàs tan pla, camús, informe. Pren alçària, pes i volum i visió sobrenatural.

Aquell home, *llençant la capa i aixecant-se dret d'un bot, anà cap a Jesús.*[15] Llençant la capa! No sé si mai has estat a la guerra. Ja fa molts anys que jo vaig poder trepitjar alguna vegada el camp de batalla, tot just després d'unes hores que el

combat s'havia acabat; i allà hi havia, abandonats per terra, mantes, cantimplores i sarrons plens de records de família: cartes, fotografies de persones estimades... I no eren pas dels derrotats; eren dels victoriosos! Allò, tot allò els sobrava, per a córrer més de pressa i saltar el parapet enemic. Com a Bartimeu, per exaltar Crist.

No oblidis que per poder arribar fins a Crist, cal el sacrifici; llençar tot allò que destorba: manta, sarró, cantimplora. Tu també ho has de fer així en aquesta brega per la glòria de Déu, en aquesta lluita d'amor i de pau, amb la qual mirem d'estendre el regnat de Crist. Per servir l'Església, el Romà Pontífex i les ànimes, et cal estar disposat a renunciar a tot el que sobri; a quedar-te sense aquesta manta, que et fa d'abric en les nits crues; sense aquests records estimats de família; sense el refrigeri de l'aigua. Lliçó de fe, lliçó d'amor.

Perquè és així com s'ha d'estimar Crist.

Fe amb obres

I immediatament comença un diàleg diví, un diàleg meravellós, que commou, que encén, perquè tu i jo ara som Bartimeu. Obre Crist la boca divina i pregunta: *quid tibi vis faciam?*, què vols que faci per tu? I el cec: *Mestre, que hi vegi*.^[16] Quina cosa més lògica! I tu, hi veus? No t'ha passat mai, el mateix que a aquest cec de Jericó? No puc deixar de recordar que, en meditar aquest passatge molts anys enrera, en comprovar que Jesús esperava quelcom de mi —quelcom que jo no sabia què era!—, vaig fer les meves jaculatòries. Senyor, què voleu? què em demaneu? Pressentia que em cercava per alguna cosa nova i el *Rabboni, ut videam* —Mestre, que hi vegi— em mogué a suplicar Crist, en

una contínua oració: Senyor, això que Vós voleu, que es faci.

Demaneu amb mi al Senyor: *doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu*,^[17] ensenyeu-me a complir la vostra Voluntat, perquè Vós sou el meu Déu. En un mot, que brolli dels nostres llavis l'afany sincer de correspondre, amb un desig eficaç, a les invitacions del nostre Creador, procurant de seguir-ne els designis amb una fe que no es trenca, amb el convenciment que Ell no pot fallar.

Amant així la Voluntat divina, entendrem que el valor de la fe no està solament en la claredat amb què és exposada, sinó en la resolució per defensar-la amb les obres: i actuarem en conseqüència.

Però tornem a l'escena que té lloc a la sortida de Jericó. Ara és a tu, a qui Crist parla. Et diu: què vols de Mi? Que hi vegi, Senyor, que hi vegi! I

Jesús: *Vés, la teva fe t'ha salvat. I a l'instant hi va veure, i el seguia pel camí.*[18] Seguir-lo pel camí. Tu has conegut allò que el Senyor et proposava, i has decidit d'acompanyar-lo pel camí. Tu mires de trepitjar les seves petjades, vestir-te amb la vestidura de Crist, ésser el mateix Crist: per tal com la teva fe, fe en aquesta llum que el Senyor et va donant, ha d'ésser operativa i sacrificada. No et facis il·lusions, no pensis a descobrir maneres noves. La fe que Ell ens reclama és així: hem d'anar al seu ritme amb obres plenes de generositat, arrencant i deixant anar allò que destorba.

Fe i humilitat

Ara és sant Mateu qui ens conta una situació commovedora. *Heus aquí que una dona, que feia dotze anys que patia pèrdues de sang, se li atansà per darrera i li tocà el voraviu del vestit.* [19] Quina humilitat, la seva! És que

es deia dintre seu: només que li toqui el vestit estic salvada.[20] Mai no falten malalts que imploren, com Bartimeu, amb una fe gran, que no els fa res confessar a crits. Però vegeu com, en el camí de Crist, no hi ha dues ànimes que siguin iguals. Gran és també la fe d'aquesta dona, i ella no crida: s'acosta sense que ningú se n'adoni. En té prou tocant una mica la roba de Jesús, perquè està segura que es guarirà. Quan tot just ho ha fet, Nostre Senyor es gira i se la mira. Ja sap què passa en l'interior d'aquell cor; s'ha adonat de la seva seguretat: *tingues confiança, filla, la teva fe t'ha salvat.*[21]

Va tocar delicadament la vora del mantell, s'atansà amb fe, cregué i sabé que havia estat guarida... Així nosaltres, si volem ésser salvats, toquem amb fe el vestit de Crist.[22] Ho veus, com ha de ser la nostra fe? Humil. Qui ets tu, qui sóc jo, per merèixer aquesta crida de Crist? Qui

som, per estar tan a prop d'Ell? Igual que a aquella pobra dona entre la gentada, ens ha ofert una ocasió. I no per tocar una mica del seu vestit, o un moment la vora del seu mantell, l'orla. El tenim a Ell. Se'ns dóna del tot amb el seu Cos, amb la seva Sang, amb la seva Ànima i amb la seva Divinitat. I el mengem cada dia, hi parlem íntimament, tal com es parla amb el pare, com es parla amb l'Amor. I això és veritat. No són imaginacions.

Procurem que augmenti la nostra humilitat. Perquè tan sols una fe humil ens permet que mirem amb una visió sobrenatural. I no hi ha cap altra alternativa. Només són possibles dues maneres de viure a la terra: o es viu una vida sobrenatural, o una vida animal. I tant tu com jo no podem viure més que la vida de Déu, la vida sobrenatural. *Què en traurà l'home, de guanyar tot el món, si perd la seva ànima?*[23] Quin profit en

treu, l'home, de tot allò que pobla la terra, de totes les ambicions de la intel·ligència i de la voluntat? Què val això, si tot s'acaba, tot s'esfondra, si són bambolines de teatre totes les riqueses d'aquest món terrenal; si després és l'eternitat per sempre, per sempre, per sempre?

Aquest adverbí —sempre— ha fet gran Teresa de Jesús. Quan ella —una nena— sortia per la porta de l'Adaja, travessant les muralles de la seva ciutat acompanyada del seu germà Rodrigo, per anar a terra de moros perquè fossin decapitats per Crist, xiuxiuejava al germà que es cansava: per sempre, per sempre, per sempre.[24]

Menteixen els homes quan diuen per sempre en coses temporals. Tan sols és veritat, amb una veritat total, el per sempre de cara a Déu; i així és com tu has de viure, amb una fe que t'ajudi a sentir sabors de mel, dolçors

de cel, en pensar en l'eternitat que de debò és per sempre.

Vida ordinària i contemplació

Tornem al Sant Evangeli i aturem-nos en allò que ens diu sant Mateu, al capítol vint-i-u. Ens hi relata que Jesús, *mentre tornava a la ciutat, va tenir gana i en veure una figuera a la vora del camí, s'hi acostà.*^[25] Quina alegria, Senyor, de veure-us amb gana, de veure-us també al pou de Sicar, assedegat!^[26] —Us contemplo *perfectus Deus, perfectus homo:*^[27] veritable Déu, però veritable Home: amb carn com la meva. *S'anorreà, prenent la condició d'esclau,*^[28] perquè jo mai no dubtés que m'entén, que m'estima.

Tingué gana. Quan ens cansem —a la feina, a l'estudi, a la tasca apostòlica—, quan vegem l'horitzó enfosquit, aleshores, els ulls envers Crist: envers Jesús bo, envers Jesús cansat, envers Jesús famolenc i

assedegat. I com us feu entendre,
Senyor! Com us feu estimar! Us ens
mostreu com nosaltres, en tot llevat
del pecat: perquè palpem que amb
Vós podrem vèncer les nostres males
inclinacions, les nostres culpes.
Perquè no importen ni el cansament,
ni la fam, ni la set, ni les llàgrimes...
Crist es va fatigar, tingué fam, estigué
assedegat, va plorar. Allò que compta
és la lluita —una contesa amable, ja
que el Senyor s'està sempre al nostre
costat— per complir la voluntat del
Pare que està en el Cel.[29]

S'atansa a la figuera: s'atansa a tu i
s'atansa a mi. Jesús, amb fam i set
d'ànimes. De la Creu estant, ha
clamat: *sitio!*,[30] tinc set. Set de
nosaltres, del nostre amor, de les
nostres ànimes i de totes les ànimes
que hem de dur fins a Ell, pel camí de
la Creu, que és el camí de la
immortalitat i de la glòria del Cel.

Va arribar a la figuera, i *no hi trobà més que fulles*.^[31] Això és lamentable. Passa així en la nostra vida? És que dissortadament hi manca fe, vibració d'humilitat, que no s'hi veuen sacrificis ni obres? Que només hi ha la façana cristiana, però que estem mancats de profit? És terrible. Perquè Jesús ho mana: *que mai més no neixi fruit de tu. I a l'instant la figuera restà seca*.^[32] Ens fa llàstima aquest passatge de l'Escriptura Santa, ensems que ens anima també a encendre la fe, a viure conforme a la fe, per tal que Crist rebi sempre un guany de nosaltres.

No ens enganyem: Nostre Senyor mai no depèn de les nostres construccions humanes; els projectes més ambiciosos són, per a Ell, un joc d'infants. Ell vol ànimes, vol amor; vol que tothom acudeixi a fruir el seu Regne per l'Eternitat. Hem de treballar molt a la terra; i hem de

treballar bé, perquè aquesta tasca ordinària és el que hem de santificar. Però no ens oblidem mai de dur-la a terme per Déu. Si la féssim per nosaltres mateixos, per orgull, no produiríem més que fullaraca: ni Déu ni els homes aconseguirien, en un arbre tan frondós, un xic de dolcesa.

Després, en mirar la figuera seca, *els deixebles van quedar parats i deien: com és que la figuera s'ha assecat de sobte?*^[33] Aquells primers dotze que han presenciat tants miracles de Crist, es tornen a meravellar; llur fe encara no cremava. Per això el Senyor assegura: *Ben cert us ho dic, si teniu fe i no dubteu, no sols fareu això de la figuera, sinó que, si dèieu a aquesta muntanya: alça't i tira't al mar, es realitzaria.*^[34] Jesucrist posa aquesta condició: que visquem de la fe, per tal com després serem capaços de fer moure les muntanyes. I n'hi ha tantes, de coses per a

remoure... en el món i, primer de tot, en el nostre cor. Tants d'obstacles a la gràcia! Doncs fe; fe amb obres, fe amb sacrifici, fe amb humilitat. Perquè la fe ens converteix en criatures omnipotents: *i tot allò que demanareu amb fe en l'oració, ho obtindreu.*[35]

L'home de fe sap judicar bé les qüestions terrenals, sap que això d'aquí baix és, en frase de la Mare Teresa, una mala nit en una mala posada.[36] Renova el seu convenciment que la nostra existència a la terra és temps de feina i de brega, temps de purificació per a saldar el deute que hom deu a la justícia divina, pels nostres pecats. També sap que els béns temporals són mitjans, i els usa generosament, heroicament.

La fe no és tan sols per predicar-la, sinó que és especialment per practicar-la. Potser sovint ens

mancaran les forces. Aleshores —i tornem al Sant Evangeli—, capteniuvos com aquell pare del noi llunàtic. S'interessava per la salvació del seu fill, esperava que Crist el guariria, bé que no acaba de creure en tanta felicitat. I Jesús, que sempre demana fe, coneixent les perplexitats d'aquella ànima, li avança: *si pots creure, tot és possible al qui creu.*^[37] Tot és possible: omnipotents! Però amb fe. Aquell home sent que la seva fe vacil·la, té por que aquesta escassetat de confiança privi que el seu fill recobri la salut. I plora. No ens ha de fer vergonya, aquest plor: és fruit de l'amor de Déu, de l'oració contrita, de la humilitat. *I el pare del minyó, fet una mar de llàgrimes, exclamà: Oh, Senyor! jo crec! ajudeu la meva incredulitat.*^[38]

Li ho diem ara amb les mateixes paraules, en acabar aquesta estona de meditació. Senyor, jo crec! He estat educat en la vostra fe, he fet el

determini de seguir-vos de prop.
Repetidament, al llarg de la meua
vida, he implorat la vostra
misericòrdia. I, repetidament també,
he vist com una cosa impossible que
poguéssiu fer tantes meravelles en el
cor dels vostres fills. Senyor, crec!
Però ajudeu-me, per creure més i
millor!

També adrecem aquesta pregària a
Santa Maria, Mare de Déu i Mare
Nostra, Mestra de fe: *benaurada tu
que has cregut! perquè s'acompliran
les coses que t'han estat anunciades
de part del Senyor.*[39]

.....

[1] Ps II, 8.

[2] Doxologia *Gloria Patri*...

[3] Is LI, 6.

[4] Is L, 2-3.

[5] Hebr I, 1-3.

[6] Ioh IX, 1-2.

[7] Ioh IX, 6-7.

[8] St. Agustí, *In Ioannis Evangelium tractatus*, XLIV, 2 (PL 35, 1714).

[9] 2 Cor XII, 9.

[10] Mc X, 46.

[11] Mc X, 47.

[12] Mc X, 48.

[13] St. Joan Crisòstom, *In Matthaeum homiliae*, LXVI, I (PG 58, 626).

[14] Mc X, 49.

[15] Mc X, 50.

[16] Mc X, 51.

[17] Ps CXLII, 10.

[18] Mc X, 52.

[19] Mt IX, 20.

[20] Mt IX, 21.

[21] Mt IX, 22.

[22] St. Ambròs, *Expositio Evangelii secundum Lucam*, VI, 56, 58 (PL 15, 1682-1683).

[23] Mt XVI, 26.

[24] Cfr. *Libro de la vida*, 1, 6.

[25] Mt XXI, 18-19.

[26] Cfr. Ioh IV, 7.

[27] Símbol *Quicumque*.

[28] Phil II, 7.

[29] Cfr. Ioh IV, 34.

[30] Ioh XIX, 28.

[31] Mt XXI, 19.

[32] Mt XXI, 19.

[33] Mt XXI, 20.

[34] Mt XXI, 21.

[35] Mt XXI, 22.

[36] Cfr. Sta. Teresa de Jesús, *Camino de perfección*, 40, 9 (70, 4).

[37] Mc IX, 23.

[38] Mc IX, 24.

[39] Lc I, 45.